

Az „Éjszakai jegyzetek”-ből

(Dongó az üvegpoárban)

VI. 13.

Kékesen csillog a bezuhanó fény
nagyítón átszűrt közönye alatt,
riadalma teliszirénázza
a felfordított üvegpoarat;
bicsakló lába hiába kapirgál,
a falra többé nem tapad.

Levegő-henger-kozmoszában
habarja szárnya a híg eget,
körötte személytelen szféra:
szabályos idomú üveg,
tisztá és zárt, már szinte keringne,
s mindenütt egyformán hideg.

VI. 14.

Udvariasan utat enged
az elmerülőnek az ár,
s mire fölkecmeregne, a sok csöpp
mennyezetté összeáll,
nem nyílik rés, hát beletörődik,
a mélyben kuporogva vár.

Únja már a moszatot, békát,
víznyomástól a füle zúg,
idegesítik a habléányok,
s a napban hánykódó fiúk,
hát egy S. O. S.-t buborékol,
hogy lássa: víz fölfele út.

VI. 17.

Az éj tafotáit széthasogatta
fénypengéivel a zene,
a párokat magába itta
a tánc kocsonyás közege,
csonttá lettek rengő húsában,
széthullottak hajnalfele.

Vörös telihold, csillag is volt,
egy lanka befolyt az ablakon át,
a természet kitett magáért,
már-már megszállta a szobát,
de szétrúgta ekkor a szabadság
közönyét ördögös bokád.

VI. 20.

Ki beton filozófiából
napi tíz oldalt magyarit
az éjfélkor recsegné hallja,
foga közt kedvenc szavait,
s elvontnak érzi a hajnali gyér fényt,
mely mindent feloszt, széthasít.

Fogalmak ékes építménye
tornyosul telkeden, Való,
és épp belőlem, elámulóból
kopik ki szikkadtan a szó –
kristályok, gúlák, karcsú hidak közt
támolygok, néma utazó.